

DRE

Mila Smid (16) uit Nietap stapt komend weekend met 36 leeftijdsgenoten uit heel Nederland in Harlingen aan boord van driemaster Thalassa. Een half jaar lang wonen en leven ze samen op het 47 meter lange schip.

LEONIE SINNEMA

Welke 16-jarige levert nou vrijwillig haar telefoon in en staat om half vijf 's ochtends op om brood te bakken? Mila Smid uit Nietap doet het. Met de driemaster Thalassa steekt ze het komende half jaar twee keer de Atlantische Oceaan over en bezoekt ze onder andere Curaçao, Cuba en Panama. Luilekkerland is het allerminst: elke dag moet aan boord worden gewerkt en ook school gaat gewoon door.

Een avontuur dat niet voor elke puber is weggelegd. Mila's moeder Lisette Bultema hoort jaren geleden via een collega over het project *School at Sea*. „Ik dacht meteen: dit moet ik ooit aan Mila vertellen. Dat is zo'n buitenkind, zo'n doener.”

De reactie van haar oudste dochter was nog enthousiaster dan Bultema had verwacht. De puber nam meteen een extra krantenwijk en stortte zich helemaal op de voorbereiding van de grote reis. Want er komt nogal wat bij kijken. Waarom het haar zo aanspreekt? „Ik hou heel erg van avontuur en van nieuwe dingen leren. Als iemand tegen me zegt: 'ga je mee uit een vliegtuig springen?', dan zeg ik ja”, zegt ze met een brede lach.

In haar vorige woonplaats Muiden had ze een motorbootje, waarmee ze vaak ging varen met haar vriendinnen. „Ik vind het fijn om op het water te zijn. Ik vind het rustgevend”, zegt ze. Maar echte zeebenen? Die gaat ze het komende half jaar kweken. „De vorige keer dat ik op een boot zat werd ik helemaal misselijk. Ik weet dat het een dingetje wordt. Maar het gaat voorbij, je went eraan.”

Heel even twijfelde ze of ze het avontuur zou doorzetten. Anderhalf jaar geleden verhuisde het gezin Smid-Bultema van Muiden naar Nietap, midden in coronatijd. Beginnen op een nieuwe school en zo'n groot avontuur waarvoor je zelf veel moet regelen werd wat veel. Ze zette het plan even op pauze. Een jaar geleden besloot ze alsnog er volledig voor te gaan.

De afgelopen maanden heeft ze op de trainingen en in het kennismakingsweekend haar medebemanningsleden leren kennen. „Het is een heel leuke groep”, zegt ze. „Iedereen doet mee om dezelfde reden: ze houden van avontuur.” De kinderen komen uit het hele land, er zijn er ook twee uit België. De meeste kinderen zitten in 4 havo of 4 of 5 vwo.

Een half jaar mee op de Thalassa kost 25.000 euro. Een heleboel geld, zeker voor een 16-jarige. „Je moet aangeven wat je zelf denkt te kunnen betalen. *School at Sea* heeft ook een fonds voor als het echt niet lukt”, vertelt ze. Vanuit het programma worden bijeenkomsten georganiseerd waarin de kinderen leren hoe ze een netwerk opbouwen om dat vervolgens in te schakelen voor spon-

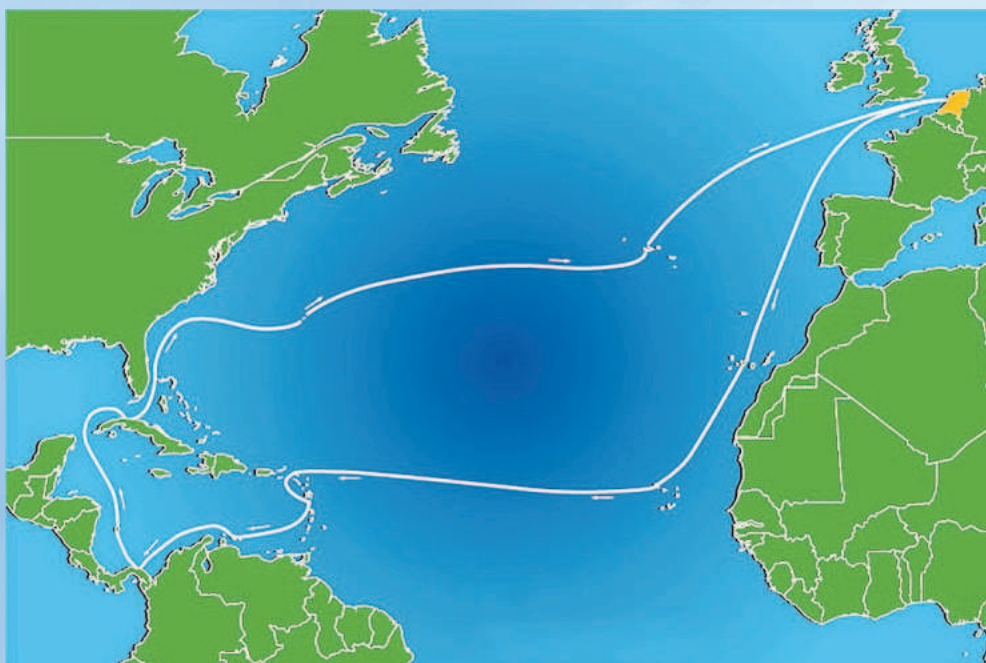
De Thalassa

“
IK GA MIJN ZUSJE
WEL MISSEN EN ZIJ
MIJ, MAAR DAT
GEVEN WE NIET TOE

soring. „In het begin vond ik dat heel moeilijk”, vertelt ze.

„Ik dacht: wie wil nou geld geven aan een meisje dat op reis wil?” Een heleboel mensen, zo blijkt. Mila organiseerde een loterij waarmee ze veel geld ophaalt en ze zocht zelf nieuwe oppasadressen. Ook de verkoop van koffie en thee tijdens de kunstroute in haar nieuwe woonplaats Nietap bracht een mooi bedrag op. „Laatst wilden ook twee bedrijven die ik helemaal niet kende sponsoren”, zegt ze opgetogen.

Ze heeft zelf het initiatief genomen om

zich tijdens haar reis te verdiepen in de plastic soep in de oceaan. Dat spreekt veel bedrijven aan, denkt ze. „Sommige dorpen op de eilanden worden omringd door plastic”, zegt ze verontwaardigd. Mila is van plan te bestuderen hoe mensen ermee omgaan. Bij terugkomst gaat ze kinderen op haar oude basisschool in Muiden en een basisschool in Leek vertellen over het probleem van het sterk vervuilde oceaanwater.

Ook de docenten van de Lindenberg in Leek denken mee en steunen de avontuurlijke plannen van hun leerling. „Ik kijk nu echt anders tegen docenten aan”, zegt de puber lachend. „Ik ben nu nog met docenten in gesprek om de laatste dingen te regelen. Ik kan bijvoorbeeld geen filmpjes kijken, omdat aan boord geen internet is.”

Het ritme op het schip is niet te vergelijken met de doorsnee schooldag van een havo 4-leerling. „Je hebt steeds twee schoolen twee wachtdagen”, legt Mila uit. Op de wachtdagen leert de kersverse bemanning het schip te varen. Op de schooldagen moet ze de volledige lesstof die haar medeleerlingen het komende half jaar behandelen doorwerken. Aan het begin van de dag maken de kinderen met hulp van één van de vier docenten aan boord een planning. De toetsen die haar klasgenoten op het programma hebben gaan mee aan boord.

Behalve haar eigen lesprogramma krijgt ze ook lessen Spaans. Handig voor de reizen die ze gaan maken op het vaste land, in Panama en Cuba. De leerlingen mogen daar zelf kiezen hoe ze hun trip indelen. Ze krijgen een budget mee en mogen zelf bepalen welke activiteiten ze doen. „Op een vorige bijeenkomst gaf de ambassadeur van Panama een presentatie. Daar werd ik heel enthousiast van. Ik hoop ook heel erg dat we een walvis gaan zien. Er zijn daar hele mooie stranden. En de bergen..”

Tegen het harde werken aan boord ziet ze niet op. Het afscheid van haar ouders en zusje Marin (14) wordt 'wel een dingetje'. „Mijn zusje vindt het allemaal wel prima. Ik ga haar ook wel missen. Zij mij ook, maar dat geven we niet toe.” Als Mila op 16 oktober aan boord stapt van de Thalassa mag ze tien mensen een rondleiding geven. Haar ouders, zusje, opa's en oma's en drie vriendinnen mogen aan boord kijken hoe Mila de komende zes maanden gaat leven.

Met drie meiden slapen in een stapelbed en vechten voor een plekje op het dek als het te warm is. Niet kunnen douchen wanneer je wil en brood bakken voor de hele bemanning om vijf uur 's ochtends. „Er zijn zelfs kinderen die dat doen als ze weer thuis zijn”, zegt Mila lachend. „Ik kan echt niet geloven dat je dat vrijwillig doet. Maar ik denk wel dat ik het heel erg ga missen als ik weer thuis ben. Je wordt toch een soort familie.”

Nu het vertrek dichterbij komt ziet Mila's moeder er wel tegenop, bekent ze. „Maar ik vind het zo'n prachtige manier om jezelf te ontwikkelen. Natuurlijk gaan we haar erg missen en is het spannend maar ik gun haar dit zo. Er zijn ook kinderen van 17 die in hun eentje door Azië gaan reizen. Dat vind ik een stuk enger”, relativeert Lisette Bultema. Haar dochter kijkt haar met fonkelende ogen aan. „Ik denk dat ik wel meer wil reizen als ik terug ben...”, zegt Mila.

Wekelijks kunnen haar ouders Mila een berichtje sturen. Maar haar telefoon zal dus grotendeels uitstaan. „Ik vind het echt helemaal niet erg. Als je ziet wat je allemaal mist krijg je alleen maar meer heimwee. Zonder telefoon ben je veel meer in het nu.” Ze kijkt haar moeder even aan. „Ik denk dat ik mijn vriendinnen jouw telefoonnummer geef en ze vraag je te appen als er echt iets belangrijks gebeurt. Als ze een relatie hebben, ofzo. Sommige dingen wil ik natuurlijk echt niet missen.”

Wie de reis van Mila wil volgen kan dat doen via haar website www.milaatsea.nl of Instagram: [mila.at.sea](https://www.instagram.com/mila.at.sea)